

הראשונות להגן על הבית

פזית סגל מקיבוץ קדרים הייתה מהרב"שיות הראשונות בארץ • שגית לוי-גלפרב הצילה את קיבוץ ארז בזכות ההחלטות האמיצות שקיבלה לבדה בבוקר 7 באוקטובר • ומיטל לוי-פלד משאירה בבית שתי בנות קטנות ויוצאת לשטח כסגנית הרבש"ץ של שער הגולן • הנשים שנמצאות בתפקידים ביטחוניים במקומות מגוריהן מספרות על השליחות, ההקרבה והחיים שהשתנו מאז המלחמה: "יותר נשים מצטרפות לכיתות כוננות ולתפקידי אבטחה, זאת תופעה מבורכת"

עליהן, כי גם בן זוגי דרור בכיתת הכוננות." "דרור יודע שלמרות הווגיות שלנו, אני לא נותנת לו הנחות כלוחם בכיתת הכוננות, הוא מחויב לעמוד בכל הדרישות כמו כולם", היא מבהירה ומסכמת: "אני לא זוכרת אף התפרצות לבית או גניבת רכב בשער הגולן, ואני מרגישה שבזכות כיתת הכוננות הנהדרת שלנו אנחנו המקום הכי בטוח בעולם. ומאז המלחמה אנחנו גם מאובטחים עם המון חיילים, שמחזקים את תחושת הביטחון של האזרחים".

פזית סגל מונתה על ידי קיבוץ קדרים לתפקיד הרב"שית (רכות ביטחון שוטף) בשנת 1985. "הייתי הרב"שית הראשונה בגליל הע"ליון ומהראשונות בארץ", היא מספרת, "זה היה אתגר גדול. לא הבנתי את גודל התפקיד, הייתי חיילת משוחררת וצעירה ללא ניסיון, ונכנסתי לתפקיד כי הוא מאוד סיקרן אותי".

היא שימשה כרב"שית עד 1992, אז יצאה ללמוד ועזבה את התפקיד. ב-2009 היא חזרה אליו, וממלאת אותו עד היום. "האתגרים הגדולים שלנו הם הגנה על החברים מפני פריצות לבתים וגניבות רכוש, ואנחנו מתמודדים גם עם גניבות חקלאיות ממפעל שאנחנו שומרים עליו. במקביל, אני עובדת כמטפלת ברפואה סינית, כי אני מקבלת רק 1,200 שקל בחודש על הפעילות שלי כרב"שית".

מאז תחילת המלחמה, היא מספרת, היא מוקפת לפחות פעמיים ביום כי "מישהו ראה משהו חריג או שמע יריות, או שהשער לא נפתח. אני מזנקת עם הנשק שלי ונותנת מענה מידי לכל אירוע, ובמירת הצורך מקפיצה את כיתת הכוננות של הקיבוץ שמונה 14 לוחמים. פזית של

ישראל מושקוביץ

לפני שש שנים הכניסה מיטל לוי-פלד, חברת קיבוץ שער הגולן, את בתה לבית התינוקות. היא שאלה את הרבש"ץ של הקיבוץ: "אם הלילה קורה אירוע ביטחוני, מי דואג לתינוקות שלנו?". הוא סיפר לה שהוא מחפש סגן, ואם יש לה מה לתרום, היא מוזמנת להיכנס לתפקיד. היא הסכימה במקום, בלי להסס.

"חשבתי שצריך אישה שתתרום מיכולותיה לביטחון הקיבוץ, ומיד נשאבתי לתפקיד", היא מספרת, "לא עברתי שום קורס ושום הכנה, פשוט הצטרפתי, ומאז אני עובדת אימונים ומטווחים כמה פעמים בשנה. כיתת הכוננות שלנו מונה 20 לוחמים, אני הבחורה היחידה, ומעולם לא נתקלתי בתגובה מזלזלת כלפי העיסוק שלי. האתגרים הגדולים שלנו נובעים מכך שאנו יישוב צמוד גבול, המרחק של הבתים הקיצוניים שלנו מגבול ירדן הוא 800 מטר. מהחנייה של הרכב שלי אני רואה את הכפר הירדני הקרוב".

על השאלה האם יש מיטל של לפני 7 באוקטובר ומיטל של אחרי 7 באוקטובר, גם עונה: "וואו, ברור. העלינו את רמת המוכנות, גם באימונים וגם בצורה. הקונספציה שהייתה מתה, והיום הקונספציה היא שהכל אפשרי וצריך להתכונן לכל סוגי התרחישים, ובעיקר להיות מוכנים לרע מכל. אני אמא לשתי בנות צעירות, ובחודשיים הראשונים למלחמה הן כמעט ולא ראו אותי. הסתובבתי ואני עדיין מסתובבת כמושה 24/7. אבל למזלי אני חיה בקיבוץ, ובמקרה של הקפצה אבא של הבנות שלי שומר

צילומים: אמי שריף, הרצל יוסף

שגית לויגלפרב, יו"ר הצח"י של קיבוץ ארז

מיטל לויפבלה, סגנית הרבש"ץ של קיבוץ שער הגולן

של חברי כיתת הכוננות, צוות החירום וחברים נוספים, הצלחנו לבלום את חרירת המחבלים.

רוב חברי קיבוץ ארז פונו אחרי 7 באוקטובר למצפה רמון. לויגלפרב נשארה בקיבוץ גם ביום שאחרי, ועזרה בה אותו רק אחרי שוויידיה שהקהילה שלה מחוץ לקיבוץ. "מאז אני חיה עם משפחתי באכסניית אנ"א במצפה רמון, וממשיכה למלא את התפקיד באותה מסירות שמילאתי עד היום".

לתפקיד יו"ר הצח"י היא נבחרה לפני כשנתיים וחצי, והיא עושה אותו בהתנדבות ובמשרה מלאה. "נכנסתי לנעליה של חברה אחרת, אמא של אמיר נעים ז"ל. ראיתי בתפקיד שלי חות, היה לי ברור שצריך לעשות את זה. ההתעסקות בחירום זורמת לי בדם, ותמיד רציתי להיות בלב העשייה הביטחונית. זה צוות של כעשרה אנשים, שעובדים בהתנדבות, יום ולילה. עברתי אינספור סבבים ומבצעים קטנים וגדולים, אבל שום דבר לא הכין אותי לאסון הנורא שקרה".

למרות הכל, היא לא מתחרטת שלקה על עצמה את האתגר: "במידה מסוימת אני מודה לאלוהים שהייתי שם ברגעים הנוראיים האלה עבור משפחתי וקהילתי. עשיתי ואני עדיין עושה את המקסימום. מאז הוצאתי רישיון נשק ואני מסתובבת עם אקרה יותר ויותר נשים מצטרפות לכיתות כוננות ולתפקידי אבטחה, וזאת תופעה מבורכת. נשים ממלאות את התפקידים האלה ללא כל אגו".

בתנועה הקיבוצית אמרו כי "בעשרות הקיבוצים שפונו מהנגב המערבי ומגבול הצפון, נותרו לוחמי כיתות הכוננות לאבטח את הקיבוץ. לפני 7 באוקטובר נעשה תהליך של דיפלומציה לול אמצעי הלחימה וביישובים רבים ההנחיה הייתה לשמור על הנשקים בנשקיה ולא בבתים של חברי כיתות הכוננות. בשבת השחורה חברי כיתות הכוננות היו הראשונים לזנק לקרב ולהגן על הקהילות, ויותר מ-30 לוחמים נפלו על הגנת קיבוציהם. גור פותיהם של חלק מהנופלים מוחזקות עדיין בעזה".

שגית לויגלפרב, קיבוץ ארז: "עברתי אינספור סבבים ומבצעים קטנים וגדולים, אבל שום דבר לא הכין אותי לאסון הנורא שקרה, במידה מסוימת, אני מודה לאלוהים שהייתי שם ברגעים האלה עבור משפחתי וקהילתי"

"פעלתי בהתאם לאינטואיציות שלי וללא כל הורעה מגבוה. כיתת הכוננות הוקפצה ויצאה לעמדות הגנה על הקיבוץ, ובמשך שעות ניהלה קרב ארוך במהלכו נהרג חבר כיתת הכוננות אמיר נעים ז"ל. ארבעה נפצעו. החמ"ל בראשותי תיפקד כנקודת הקשר בין החברים, ובזכות אומץ ליבם

היום זו לא פזיזת של 6 באוקטובר. אני הרבה יותר משימתית, ונמצאת בכור 24/7.

"הייתי שמחה אם היה לי יותר ציוד, כמו מחסן נשק מסודר, רכב ביטחון, גרור של כיבוי אש ומצלמות מסביב לקיבוץ. את הרובה קיבלתי רק עכשיו, עד למלחמה לא הייתי עם רובה. כיתת הכוננות שלנו מתאמנת לקראת תרחישים שונים ומורכבים, וצוות החירום היישובי מתרגל מעת לעת מצבים שונים. נכנסתי לתפקיד לפני כמעט 40 שנה ומעולם לא עברתי בכזו רריזות, ואני יכולה להגיד לתושבי קה"רם היקרים: יש לכם על מי לסמוך".

שגית לויגלפרב, אמא לארבעה, היא ראש צוות החירום בקיבוץ ארז, הסמוך לנתיבי העשרה ונמצא במרחק של כק"מ בלבד מרצועת עזה. "בי-7 באוקטובר ניסו עשרות מחבלים לח"דור לקיבוץ. כבר כששמעתי את הצבע אדום בנתיבי העשרה זינקתי מהמיטה לחמ"ל, ושלחתי הורעה בהולה לקהילה לסגור חלונות ולנעול את הבתים", היא משחזרת.

פזית סגל, הרב"שית של קיבוץ קדרים